

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/215/2022
Identifikačné číslo spisu:	1317216071
Dátum vydania rozhodnutia:	26.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1317216071.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. U., narodeného XX. B. XXXX, Š., I. Č.. XX/X, zastúpeného advokátskou kanceláriou AK MAZANEC, s.r.o., Prešov, Metodova č. 3331/12, IČO: 53 494 920, proti žalovanému: Dokument Logistik, s.r.o., Bratislava, Pri Šajbách č. 1, IČO: 36 771 881, zastúpeného Benkóczki, Baláž - advokáti, s.r.o., Bratislava, ul. 29. augusta č. 36A, IČO: 35 917 148, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislava z 26. mája 2021 č. k. 7CoPr/9/2020-232 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislava z 28. júna 2022 č. k. 7CoPr/9/2020-286, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave z 28. júna 2022 č. k. 7CoPr/9/2020-286, (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil medzitýmny rozsudok Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 27. januára 2020, č.k. 14Cpr/5/2017-186 ktorým určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 12.06.2017 dané žalovaným žalobcovi je neplatné a pracovný pomer žalobcu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 13.06.2016 trvá, s tým, že o nároku na náhradu mzdy rozhodne po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku.

2. Listom zo dňa 12.06.2017 dal žalovaný žalobcovi okamžité skončenie pracovného pomeru podľa 68 ods.1, písm. b) Zákonníka práce pre závažné porušenie pracovnej disciplíny z dôvodu, že „počas vašej pracovnej neprítomnosti v období od 23.3-19.05.2017 ste zamestnancovi p. G. X. schválili požiadavku, na základe ktorej daný zamestnanec v dňoch 02.05-03.05.2017 vyniesol jemu zverený služobný notebook z priestorov zamestnávateľa a použil ho pre svoje súkromné účely mimo priestorov zamestnávateľa, pričom na danom notebooku spôsobili škodu.“ Žalobca odmietol list prevziať dňa 12.06.2017.

3. Súd prvej inštalácie zistil, že medzi procesnými stranami bol sporný skutkový dôvod, pre ktorý žalovaný okamžite skončil so žalobcom pracovný pomer, a to žalovaný tvrdená skutočnosť, že žalobca schválil podriadenému zamestnancovi - pánovi X. požiadavku na vynesie služobného notebooku z priestorov spoločnosti žalovaného, ktorý tak v dňoch 02.05.2017 a 03.05.2017 aj učinil a na notebooku spôsobil škodu. Žalobca v konaní poprel skutkové tvrdenia žalovaného, zastávajúc názor, že pánovi X. žiadny súhlas na vynesie služobného notebooku z priestorov žalovaného nedal a vzhľadom na jeho dočasnú pracovnú neschopnosť v rozhodnom čase ani dať nemohol, keďže prácu nevykonával. Napokon spornou medzi stranami bola aj intenzita porušenia pracovnej disciplíny žalobcom, teda či nastala zákonná podmienka pre oprávnenie žalovaného okamžite skončiť pracovný pomer so žalobcom, ktorá vyžaduje, aby porušenie pracovnej disciplíny bolo závažné. Súd konštatoval, že žalovaný predložený Formulár pre oznámenie bezpečnostného incidentu, ktorý sa mal odohrať dňa 03.05.2017 a ktorý predstavoval skutkový dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom, nie je hodnoverným dôkazom o tom, že dňa 02.06.2017 bol skutočne zaznamenaný a vyhodnotený opis incidentu, ktorý oznámil pán G. X., keďže formulár nie je podpísaný tak pánom A., ktorý mal incident zaznamenať, ako ani pánom R., ktorý mal incident vyhodnotiť. Z obsahu vyššie uvedeného Formuláru vyplýva, že žalobca ako vedúci tímu „O.“ počas svojej dočasnej pracovnej neschopnosti schválil zapožičanie notebooku na súkromné účely pracovníkovi tímu X.. V tejto súvislosti súd považoval za logickú námietku žalobcu, že vzhľadom na jeho dočasnú práceneschopnosť počas ktorej nebol. Súd dospel k záveru, že žalovaný predložený Formulár pre oznámenie bezpečnostného incidentu, ktorý sa mal odohrať dňa 03.05.2017 a ktorý predstavoval skutkový dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom, nie je hodnoverným dôkazom o tom, že dňa 02.06.2017 bol skutočne zaznamenaný a vyhodnotený opis incidentu, ktorý oznámil pán G. X., nakoľko formulár nie je podpísaný tak pánom A., ktorý mal incident zaznamenať, ako ani pánom R., ktorý mal incident vyhodnotiť. Z obsahu vyššie uvedeného Formuláru vyplýva, že žalobca ako vedúci tímu „Triediareň“ počas svojej dočasnej pracovnej neschopnosti schválil zapožičanie notebooku na súkromné účely pracovníkovi tímu X..

4. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobe v časti jej základného nároku na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru vyhovel, nakoľko žalovaný v konaní nepreukázal, že žalobca sa dopustil konania, ktoré malo predstavovať skutkový dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru pre závažné porušenie pracovnej disciplíny. Žalovaný tak nepreukázal splnenie zákonných dôvodov pre okamžité skončenie pracovného pomeru so žalobcom v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, a preto je ním dané okamžité skončenie pracovného pomeru neplatné.

5. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštalácie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v časti určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 12.06.2017 dané žalovaným žalobcovi je neplatné, preto medzitýmny rozsudok súdu prvej inštalácie v časti, ktorým súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru z dňa 12.06.2017 dané žalovaným žalobcovi je neplatné a rozsudok súdu prvej inštalácie podľa § 387 ods.2 CSP potvrdil.

6. Vo vzťahu k odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., ktorý odôvodnil tým, že podanie žalobcu zo dňa 20.01.2020 mu bolo doručené až dňa 05.02.2020 po vyhlásení rozhodnutia a nemal možnosť sa s ním oboznámiť a vyjadriť sa k nemu, odvolací súd uvádza. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom

porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu (čo logicky predpokladá riadne predvolanie na pojednávanie), právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

7. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas dovolanie z dôvodu uvedenom v § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o práve na kontradiktórny proces, garanciách práva na spravodlivý proces a rovnosti zbraní. Podanie žalobcu z 20. januára 2020 mu bolo doručené až 05. februára 2020, teda až po vyhlásení rozsudku súdom prvej inštancie. Týmto postupom mu bola odňatá možnosť reagovať naň ešte pred vyhlásením rozsudku. Pripustil, že súd nie je povinný donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi stranami sporu. Avšak súd prvej inštancie považoval uvedené podanie za dostatočne relevantné, aby mu ho doručil. Toto podanie mu nebolo doručené ani na pojednávaní. Počas pojednávania na otázku jeho právneho zástupcu odpovedal sudca súdu prvej inštancie označil za posledné podanie žalobcu podanie z 15. novembra 2017 bez akejkoľvek zmienky o podaní z 20. januára 2020. Odvolací súd tento postup bagatelizoval, čo je v rozpore s rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Žalovaný tak nemohol zaujať stanovisko k danému podaniu žalobcu, čím došlo podľa jeho názoru k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Preto navrhol, aby dovolací súd zrušil napádané rozsudky odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie vo výrokoch o okamžitom skončení pracovného pomeru a vrátil vec súdu na ďalšie konanie.

8. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Trančíková proti Slovenskej republike zo dňa 13.01.2015 (sťažnosť č. 17127/2012), v ktorom Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že aj keď určité vyjadrenie protistrany neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa strana (sťažovateľ) už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a nemalo vplyv na rozhodnutie všeobecného súdu, bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a strane (sťažovateľovi) mala byť daná možnosť oboznámiť sa s ním. Rovnako poukazoval na aj ďalšie rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, napr. vo veci Ringier Axel Springer proti Slovenskej republike zo dňa 04.10.2011 (sťažnosť č. 35090/2007), a Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike zo dňa 27.04.2010 sťažnosť č. 23083/2005), podľa ktorých požiadavka, že účastníci v súdnom konaní musia mať možnosť dozvedieť sa a reagovať na všetky predložené dôkazy a vyjadrenia, sa v ich prípade uplatňuje na odvolacie konanie, ako aj na konanie na prvom stupni bez ohľadu na skutočnosť, že odvolanie nemusí obsahovať nové tvrdenia (napr. II. ÚS 584/2011). Napokon, aj podľa súvisiacich rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Milatová a ďalší proti Českej republike zo dňa 21.06.2005 (sťažnosť č. 61811/2000) a vo veci Gašpari proti Slovinsku zo dňa 21.07.2009 (sťažnosť č. 21055/2003) konkrétny účinok vyjadrení protistrany na rozsudok všeobecného súdu má len malý význam a je na stranách sporu posúdiť, či je alebo nie je potrebné sa k nim vyjadriť.

9. Žalobca sa vo svojom vyjadrení uviedol, že dovolanie považuje za neopodstatnené, účelové a priečiace sa dobrým mravom. Stotožňuje sa s odôvodnením, a závermi odvolacieho súdu. Všetky skutočnosti uvedené v oneskorene doručenom podaní boli žalovanému známe z predchádzajúcich podaní a ústnych vyjadrení na pojednávaní. Podľa jeho názoru žalovaný sa mu vykonštruovaným spôsobom snaží znemožniť domôcť svojich práv. Súd pri hodnotení dôkazov vychádzal zo všetkých zistených skutkových okolností. Preto navrhol, aby dovolací súd potvrdil napádaný rozsudok odvolacieho súdu a priznal mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§

443 CSP), preskúmal vec a dovolanie odmietol podľa § 447, písm. f) CSP, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

11. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolateľ namietal odopretie práva na spravodlivý proces a porušenie kontradiktórnosti procesu doručením vyjadrenia žalobcu z 20. januára 2020 až po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie.

13. Najvyšší súd po preskúmaní dovolania a obsahu spisu zistil, že nedošlo k porušeniu kontradiktórnosti konania ani k odopretiu práva na spravodlivý proces. Tu je potrebné poukázať na odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa v štádiu odvolacieho konania dôsledne po právnej stránke vysporiadal s namietaným porušením výkladom rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu, ústavného súdu, ako aj ESLP. Nadväzujúce štádiu dovolacieho konania umožnilo vyhodnotiť a odstrániť prípadu vadu konania pred súdom prvej inštancie. Aj keď došlo k nesprávnemu postupu súdu prvej inštancie, ktorý opomenul doručiť uvádzané podanie žalobcu žalovanému ešte pred vyhlásením rozsudku, práva žalovaného nebolo tým dotknuté. Žalovaný tieto skutočnosti namietal už v rámci svojho odvolania, pričom toho času bol oboznámený s obsahom podania žalobcu. V rámci odvolania mohol žalovaný využiť zákonné možnosti reagovať na obsah uvedeného podania, resp. doplniť akékoľvek skutočnosti, ktoré považoval za potrebné. Keďže toto právo mu v rámci odvolacieho konania (kde je možné skúmať nielen právne, ale aj skutkové námietky) nebolo odopreté, nie je možné súhlasiť s jeho dovolacou námietkou, že mu bolo odňaté právo na spravodlivý proces alebo porušená zásada konradiktórnosti konania.

14. Najvyšší súd uzatvára, že ani v rámci dovolacieho konania dovolateľ nedoplnil žiadne skutočnosti alebo námietky, ktorými by chcel aspoň rámcovo reagovať na vyjadrenie žalobcu z 20. januára 2020.

15. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v zmysle § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.